

Նի կուսիկ աղբիւրը, զոր յետ ժամանակաց Ռուսաց կառավարութեան միջոց տեղափոխելով՝ կայեպքիյ աղբիւր կոչել են, նորոգող իշխանին անուամբ: Վերջին աղբիւրին համար Տաւրիոյ տեղագրող Վ. Հ. Մինաս Բժշկեան կը յաւելու « Ծինեալ 'ի կուսիկ իշխանէն Հայոց »: Մեք 'ի մէջ կը բերեմք աստ բերանացի ազգային աւանդութիւն մի, այլ որոշակի չեմք կարող զրուցել թէ այս աղբիւրներէն որոյ առաւել յարմարի. եթէ Գափանակ իւրն մակդիր առնումք հայ կուսին, որ բերանացի աւանդութիւնը մեզ կը պատմէ, առաջին աղբիւրին կը յարմարի. այլ եթէ փոխանակ կուսիկ իշխանին, կուսական աղբիւր կոչեմք յետինը. այն ատեն վերջնոյն առաւել յարմարագոյն կու գայ ազգային աւանդութիւնը զոր լսած եմք 'ի պառաւանց: Այս է. Հայ բարեպաշտիկ օրիորդ մի վնճելով հրաժարել յաշխարհէ, և միանգամայն ուզելով յիշատակ մի թողուլ յետնոց, բոլոր իւր ինչքը կը ծախսէ առատ և համեղ ջուր բերելու լեռներէն 'ի քաղաք. և երբ դրամ կը պակասի՝ իւր ականջաց մեծագին գինդերն ևս վաճառելով մեծագնի, 'ի զլուխ կը տանի սկսած գործը: Ահա այս երեք նշանաւոր աղբիւրք, երեքն ևս հայ իշխանաց կամ իշխանահետեւաց արգեամբ շինուած, երեք հարիւր տարիէն աւելի միակերպ ըմպելի պատուական ջուր մատուակել են ծարուեալ թէղոցոսիացոյց. ո՞ր գիտէ թէ քանի տասնեակ ևս հայալէն աղբիւրք քարուքանդ հողուն հաւասարել են. սակայն սոյն այս շինող ազգին սերունդ Նկարչապետ Յովհաննու Ա. վաղեան՝ հանգերծ իւր Աննա Տիկնովն՝ պահուած էր մեծագոյն փառք, շնորհելու քաղաքիս առատ ջուր, որով գերազանցեցին նոքա մեծագէտ քան իրենց տնալէն նախնիքը:

Շարունակելի

Հ. ԳԵՐՈՎԱԵ Վ. ԳՈՐԵՆԵՐԵԱՆ

Ա Ռ Ա Ծ Ք

Հին սուսեր, հին բարեկամ, հին գինի,
Մի վախեր, քեզ չեն վնիթ թըշնամի:

Մանուկըն ծնանի՝ մեռնելու համար,
Իսկ տունըն կանգնի՝ ընկնելու համար:

Երեք փորձարարք են կենաց մարդուն՝
Հարբստութիւն, փառք և ձախողութիւն:

Որ շատ կը փութայ՝
Փութով կը զրդջայ:

Եթէ իշխանն ունի սուսեր և ասպար,
Իսկ իմաստունն ունի լեզու և հանճար:

